

[Per Federspiel.]

modsatte gruppe skyder op som paddehatte. Det vil i virkeligheden sige, at de eksportende erhverv tvinges til at oprette dobbelte organisationer med alt det omkostningspild og al den arbejdsforøgelse, som dette betyder. Jeg henleder opmærksomheden på det, fordi denne udvikling antagelig er udtryk for, at erhvervslivet betydeligt hurtigere end regeringerne finder udveje, omend kostbare udveje, til at løse de problemer, der rejser sig af delingen mellem de seks og de syv.

Jeg skal endelig gøre nogle enkelte bemærkninger om den højtærede ministers udtalelser om hjælpen til de underudviklede områder. Jeg kan være ganske enig i, at der her ligger en opgave, som er både politisk og økonomisk vigtig. Både af hensyn til Europas strategiske sikkerhed og af hensyn til afsætningen af den stadig voksende produktion i Europa er det åbenbart nødvendigt, at vi, inden det bliver for sent, sikrer os de mange nye nationers venskab, deres velvilje dels ved at bidrage til deres materielle udvikling, dels ved at skabe den fornødne tillid til vore politiske hensigter. Jeg tror ikke, man på det punkt skal gøre sig for store illusioner. Jeg tror ikke, man blot ved teknisk og økonomisk bistand i løbet af et kortere åremål kan mane den mistro og den fjendtlighed, der jo stammer fra mindet om kolonistyre, imperialisme og anden udnyttelse, i jorden. Jeg tror, det vil være naivt at regne med en normal demokratisk udvikling efter vestligt mønster i disse oversøiske lande. Men det gør ikke opgaven mindre eller mindre nødvendig. Både i erkendelse af det ansvar, der påhviler de samfund, som igennem mange generationer har nået et højt udviklingsstrin og tillige i vor egen interesse for at knytte venskabelige forbindelser, vil det være rigtigt at forøge den danske indsats på disse områder, og jeg kan være enig med ministeren i, at det må ske efter en samlet og målbevidst plan. I så henseende vil den nye organisation, OECD, kunne blive et værdifuldt instrument.

Vi må regne med, at disse ny nationer, både de, der allerede har erhvervet deres uafhængighed, og de, der vil komme til det i de nærmeste år — og i disse nationer

gælder jo slagordet: hellere en uafhængig regering end en god regering — vil stille sig ganske uforstående over for den europæiske politiks hovedproblem: konflikten mellem øst og vest. Intet kan i virkeligheden interessere disse nationer, for hvem eksistensen er det afgørende, mindre. Vi må derfor regne med, at på disse oversøiske områder må de vesteuropæiske og amerikanske lande konkurrere på lige fod, i mange tilfælde med en ganske tilsvarende og betydelig mere politisk målbevidst, sovjetrussisk og østlig indsats.

Jeg tror ikke, man skal sky denne konkurrence. Det vil være yderst uklogt af de vestlige lande at forlange politisk troskab fra de oversøiske lande over for den vestlige verdens interesser, som jo hidtil ikke har bragt dem overvældende lykke. Sejren må vindes i konkurrencen med de østlige diktaturer. Jeg tror, denne sejr vil kunne vindes ved en klog indsats, som ikke mindst tager hensyn til det tilbagestående trin, disse lande befinder sig på undervisningsmæssigt, kulturelt. Det er jo ingen hemmelighed, at hundre tusinder af studenter og lærlinge fra de østlige lande befinder sig på Sovjetlandenes universiteter og læreanstalter. Vil man også fra dansk side være opmærksom på dette problem og åbne muligheder for en uddannelse af de oversøiske landes unge her i landet? Jeg minder om den betydning, det har haft for dansk erhvervsliv, for dansk indflydelse i det fjerne østen, at ikke så helt få siamesere igennem årene op til den anden verdenskrig fik deres uddannelse her i landet. Jeg tror ikke, man skal underkende dette meget betydningsfulde uddannelsesproblem.

Endelig vil jeg gerne til det ærede medlem hr. Per Hækkerup, der udtrykte sig med nogen pessimisme om udviklingen i Tyrkiet, sige, at det naturligvis altid vil være et åbent spørgsmål, hvornår midlertidige magthavere giver tøjlerne fra sig; men der er et punkt, jeg dog mener man her må have opmærksomheden henledt på, og som betegner et meget væsentligt fremskridt i de europæiske landes politiske historie, nemlig dette, at Tyrkiet er bundet ved den europæiske menneskeretskonvention, hvilket vil sige, at samtlige europæiske lande med loven i hånd og med en domstol til at håndhæve loven vil kunne skride